

ИВАН ВАЗОВ

РУСИЯ!

chitanka.info

Бях — малък аз, но още помня:
 във стаята ни бедна, скромна
 висеше образ завехтел
 до божата света икона.
 Над него имаше корона,
 под него пък — двуглав орел^[1].
 И често майка ми тогази
 ме вдигаше да видя ази
 отблизо тоз лик свят и стар
 и нежно думаше ми: „Чадо,
 целуни тоя хубав дядо,
 целуни **българския** цар!“
 И оттогаз го аз обикнах.
 Кога на възраст попристигнах,
 от моя тейко аз узнах,
 че руский цар родей се с нази,
 че турците той гони, мрази,
 че той ще ни спаси от тях.
 Кога ни псуваше тиранът,
 „**Московци!**“ — викаше ни с гняв.
 Разбрах, че тейко беше прав.
 И вярвах, че да ни отбранят,
 ще хвъркнат бърже къмто нас,
 все колчем плачехме със глас.

И тъй отрано с таз идея,
 с таз вяра хванах да живея.
 И чакам аз, за мъст готов,
 и целият народ ми чака,
 кога в теглото и във мрака
 да чуем руский силен зов.

*И чакаме... тѣй както роба
на мъка си последний час,
тѣй както Лазар чака в гроба
да чуѣ гласа на своя спас!*

*Навред, де чуват се въздишки,
де сълзи ронят се вдовишки,
де тежки жезеза дрѣнчат
и дето кървите течат,
и дето има мъченици,
и обезчестени девици,
и бедни, голи сироти,
и окървавени бащи,
и черкви, села развалени,
и пълни с кокали полени —
при Тунджа, Тимок и при Вит;
вред, дето робѣт жаловит
към север горестно поглежда,
вред, дето греѣ една надежда,
вред, дето пълно е с тѣга,
навред, по всички България,
една се дума чуѣ сега,
един стон, един глас: **Русия!***

ш

*Русия! Колко ни плени
туй име свято, родно, мило!
То в мрака бива нам светило,
надежда — в нашите злини!*

*То спомня ни, че ний кога сме
забравени от целий свет,
любов, що никога не гасне,
за нази бди с най-сладѣк свет.*

Русия! Таз земя велика

*по шир, по брой, по сила! Тя
с небето има си прилика
и само с руската душа!*

*Там, там молбите ни се чуват
и в днешния печален час
сърца все братски се вълнуват
осемдесет милиона с нас!*

iv

*О, скоро нам ще се протегне
могъща, силна, братска длан
и кръв поганска пак ще текне,
и пак ще гръмне стар Балкан!
Че царят волята си ясно
яви в свещената Москва
и през уста му едногласно
Русия цяла хортува:
„Решил съм, каже, да избавя
от робство братята ни днес.
Това дългът ми повелява,
това го иска руска чест.
Ще гледам с мирен начин ази
да стигна таз свещена цел,
но не сполуча ли — тогази
ще вдигна руският орел.
В такъва случай се надея,
че всяк от вас ще бъде пръв
за таз великата идея
да жертвува имот и кръв!“
И от далечната Камчатка,
дори до финските моря
една светкавица засвятка,
един разчу се вик: „Урра!“*

v

*О, здравствуй ти, Русийо мощна,
света трепна от твоя глас,
скокни, царице полунощна,
зовем те ний, ела при нас!
България сега те вика.
Часът настана: твой завет
и твойта мисия велика
да ги изпълниш в тоя свет!*

*Затуй си ти прочута, славна
и друга нямаш с тебе равна;
затуй обхващаш полусвет —
царства, народи, океани —
и нямаш изглед, край и чет;
затуй те бог до днес отбрани
от толкова беди, душмани;
затуй можа да съкрушиш
Мамая-хан и Бонапарта,
затуй врага си ти страшиш,
кога те гледа и на карта,
затуй зовеш се ти Света,
затуй те любим кат баща
и чакаме като Месия:
Затуй си ти Русия!*

22 ноември 1876

[1] Образът на императора Николай I. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.